

Rui mitto Wagga õhkab ello otsani sün kibbeda murre ja walla al — igga rõõm lõõb kõrvale temma eest. Agga kui surm lahutust teeb, siis selletab ta nähha, et igast murrest ja mae vast se lõdo olli tousnud, mis temma igarvest õnne kasvama panni. — Sammasuggune luggu on ka selle rõmoga, mis sün õige innimenne tunneb. Gest sobrusse ja armastusse rõõm on taewa ello sadde, mis hinged Loja pole sadab, ja igga lusti-pidaminne, mis patust ei tulle, ja pattuks ei já, on jälle kui tâno-õhver, mis süddaa Loiale toob. Agga ei olle feddagri sün, kes üksi járga õnsne sisse jáab — essite siis, kui hing ihho paeltest lahti on sanud, same nende ma-ilmade kohta, kus seddaseniast madalat ello ennam ei olle. Gest esimesed aejad on siis mõda läinud.

Ardo Jaan ellas mitto ja mitto aega kui kulus mees, ja wagga innimesse rõõm töötis temma südant. Siis aiasid äpperduised ta joudu komale, ja murre voitis rõõ-

mud õrra, senni kui Willemi taggasi-tulseminne keik jálle kohhendas — agga Jummalast ta ei tagganend ellades. Sepärast pâris ta nûud õnsat hingamist, ello murrest ja tõõst, omma moriga laste wahhet kõndides. Gest iggaühhe meel oli hea, kelle jure nad tullid, ja nende tare nou juhhatas ifka veel noremaid; nenda, et keik külla neid auustas.

Agga kui Ardo Jaan tundis, et surm peale kippus, kutsus ta ommad lapsed, ja nende lapsed ennese ette. Ja kui need tulid, istus wanna moor temma wodi kõrreas ja mori kõrwas Jani katsit-wend Tomas ja wanna issa râkis seddarishi: „Ma ollen mitto näinud — ollen rikkas ja waene olnud — ollen rõmustellenud ja nutnud — ollen innimeste armastust ja nende vilha katundi; agga ifka ma ollen tâhhele pannud, et kui kaua innimesse kâssi hâsti käib, siis tulib wallatus mele. — Minna ollen innimesi näinud, hilspudes leirva passukest otsivad, ja kui nad leirva peale said, jai